

# РЕШЕНИЕ

№ 40778

гр. София, 21.10.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в**  
публично заседание на 29.09.2026 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Мария Ботева**

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разглежда дело номер **5993** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 226 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. § 2 от Допълнителните разпоредби /ДР/ на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/ и чл. 156 – чл. 161 ДОПК.

Образувано е след като с решение № 4736 от 29.04.2026 г., постановено по адм. дело № 1402/2026 г. по описа на Върховния административен съд /ВАС/, Първо отделение, е отменено изцяло решение № 41592 от 12.12.2025 г. по адм. дело № 12476/2024 г. по описа на Административен съд София – град /АССГ/ и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на същия съд при съобразяване със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на касационния съдебен акт.

Предмет на съдебно оспорване в настоящото производство е ревизионен акт /РА/ № Р-22221724000407-091-001 от 02.07.2024 г., издаден от Б. И. Б. – началник на сектор при Териториална дирекция на Националната агенция за приходите /ТД на НАП/ – В. Т., в качеството на орган, възложил ревизията, и Н. Г. Г. – главен инспектор по приходите при ТД на НАП – В. Т., в качеството на ръководител на ревизията, в частта, с която на жалбоподателя „САЙМЪН ОЙЛ 2020“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], е отказано право на приспадане на данъчен кредит по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за данъчен период м. 10.2023 г. по фактура № 33658/25.10.2023 г., издадена от „Стандарт лизинг“ ООД, в размер 29 166,67 лева /14 912,68 евро/, ведно с прилежащи лихви за забава в размер 2 555,24 лева /1 306,47 евро/, и за данъчен период м. 11.2023 г. по фактура № 63622/02.06.2023 г., издадена от „Лизингова компания“ АД, в размер 23 402,00 лева /11 965,25 евро/, ведно с прилежащи лихви за забава в размер 1 789,11 лева /914,76 евро/, потвърден в тази част с решение № 1288 от 20.09.2024 г. на директора на Дирекция „Обжалване и

данъчно-осигурителна практика“ /ОДОП/ – С. при Централно управление на НАП. В останалата част, касаеща данъчен период м. 08.2023 г., ревизионният акт е бил отменен по административен ред с решение № 1288/20.09.2024 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ – С. и преписката е върната за нова ревизия, поради което в тази част РА не е предмет на съдебен контрол.

Жалбоподателят – „САЙМЪН ОЙЛ 2020“ ЕООД, чрез управителя А. К. Х., поддържа в жалбата доводи за незаконосъобразност и необоснованост на ревизионния акт в потвърдената му част. Твърди, че процесните доставки са реално осъществени, а придобитите по силата на договори за финансов лизинг и сублизинг леки автомобили марка В. Х5 xDrive40d с рег. [рег.номер на МПС] и марка М.-В. EQC 400 4М с рег. [рег.номер на МПС] са заведени счетоводно като стоки и са предназначени за извършваната от дружеството икономическа дейност – препродажба или отдаване под наем. Сочи, че липсата на реализирани последващи продажби или договори за наем през процесните периоди се дължи на обичайния търговски риск и високата пазарна цена на превозните средства, а не на липса на дейност. Навежда аргументи, че за дейността не са необходими нает персонал и собствен офис, а движенията на автомобилите по пътната мрежа са били свързани с представянето и тестването им пред потенциални клиенти. Моли съда да отмени ревизионния акт в обжалваната част и да признае правото на приспадане на данъчен кредит. В открито съдебно заседание на 29.09.2026 г. жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не изпраща представител.

Ответникът – директорът на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Н.-Е., оспорва жалбата като неоснователна. Поддържа, че оспореният ревизионен акт е валиден, издаден от компетентни органи при спазване на процесуалните правила и в съответствие с материалния закон. Изтъква, че по делото е безспорно установено, че процесните автомобили са леки автомобили по смисъла на § 1, т. 18 от ДР на ЗДДС, не попадат в изключенията по чл. 70, ал. 2 ЗДДС и са ползвани за лични и нестопански нужди. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение съобразно материалния интерес по делото.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена по реда на чл. 159, ал. 1 от ДОПК, не изпраща представител и не взема становище по оспорването.

Административният съд - С. - град, след като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите на страните и съобразно задължителните указания на ВАС, дадени с решение № 4736 от 29.04.2026 г. по адм. дело № 1402/2026 г., приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбата е подадена от процесуално легитимирано лице – адресат на утежняващ индивидуален административен акт, срещу подлежащ на оспорване ревизионен акт в частта, в която е потвърден с решение на компетентния решаващ орган по чл. 152, ал. 2 ДОПК, след проведено задължително административно обжалване по реда на чл. 156, ал. 1 и ал. 2 ДОПК. Решение № 1288 от 20.09.2024 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ – С. е връчено на жалбоподателя по електронен път на 21.10.2024 г., а жалбата до съда е депозирана чрез административния орган на 05.11.2024 г., т.е. в рамките на преклузивния 14-дневен срок по чл. 156, ал. 1 от ДОПК. Жалбата отговаря на изискванията за форма и съдържание, поради което е процесуално ДОПУСТИМА.

Ревизионното производство е образувано със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22221724000407-020-001 от 19.01.2024 г., издадена от Б. И. Б. – началник на сектор в отдел „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП – В. Т., оправомощен със Заповед № 3-ЦУ-2303/06.11.2023 г. и Заповед № 3-ЦУ-144/19.01.2024 г. на заместник изпълнителния директор на НАП /издадени въз основа на Заповед за оправомощаване № 3ЦУ-ОПР-24/15.06.2023 г. на изпълнителния директор на НАП по чл. 12, ал. 6 ДОПК и чл. 10, ал. 9 ЗНАП/ и Заповед № РД-01-

1019/06.11.2023 г. на директора на ТД на НАП – С. /издадена на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК/. Със ЗВР е възложено извършването на ревизия на „САЙМЪН ОЙЛ 2020“ ЕООД за задължения по ЗДДС за данъчни периоди от 01.08.2023 г. до 30.11.2023 г., като за ревизиращи органи са определени Н. К. К. – главен инспектор по приходите /ръководител на ревизията/, и Е. Р. Г. – старши инспектор по приходите. ЗВР е връчена по електронен път на ревизираното дружество на 24.01.2024 г. С последващи заповеди за изменение на ЗВР /ЗИЗВР/ № Р-22221724000407-020-002 от 02.02.2024 г., № Р-22221724000407-020-003 от 28.02.2024 г. и № Р-22221724000407-020-004 от 19.04.2024 г., издадени от началник сектор Б. И. Б., е променен ревизиращият екип /включена е М. Р. Х./ и срокът за извършване на ревизията е удължен до 23.05.2024 г.

За резултатите от ревизията от определения екип /Н. К. К. и М. Р. Х./ е съставен Ревизионен доклад /РД/ № Р-22221724000407-092-001 от 04.06.2024 г., връчен по електронен път на ревизираното лице на същата дата. Срещу РД е подадено писмено възражение по чл. 117, ал. 5 ДОПК с вх. № Р-22221724000407-В.-001-И от 18.06.2024 г.

Със заповед № 1405 от 30.05.2024 г. на изпълнителния директор на НАП /връчена на служителя на 04.06.2024 г./, на основание чл. 82а, ал. 1 от Закона за държавния служител държавният служител Н. К. К. е преназначен от длъжност „главен инспектор по приходите“ в сектор „Ревизии – 2“, отдел „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП – В. Т., на длъжност „директор на дирекция“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП – В. Т., считано от 10.06.2024 г. Със заповед № 631 от 06.06.2024 г. на директора на ТД на НАП – В. Т. /издадена от заместник-директора Г. Н. по заместване съгласно заповед № ЗЦУ-ОПР-66/04.10.2023 г. на изпълнителния директор на НАП/, на основание чл. 11, ал. 3 вр. ал. 1 ЗНАП е изменена заповед № 1331/29.11.2021 г. на директора на ТД на НАП – В. Т. за определяне на служителите, които да изпълняват функциите на ръководители на екипи – ръководители на ревизията съгласно чл. 113, ал. 1, т. 2 и чл. 119, ал. 2 ДОПК, като в списъка е включена Н. Г. Г. – главен инспектор по приходите, в сила от 10.06.2024 г. С решение № Р-22221724000407-098-002 от 19.06.2024 г. за изнемване разглеждането и решаването на конкретен въпрос/преписка, издадено от Б. И. Б. – началник на сектор при ТД на НАП – В. Т., на основание чл. 7, ал. 3 ДОПК, поради преназначаването на Н. К. за директор на дирекция „Контрол“ от 10.06.2024 г. и определянето на Н. Г. за ръководител на екип със заповед № 631/06.06.2024 г., разглеждането и решаването на ревизионното производство е изнето от Н. К. и правомощията на ръководител на ревизията са възложени на Н. Г. Г.. Във връзка с това на 19.06.2024 г. органът по възлагането Б. Б. е издал ЗИЗВР № Р-22221724000407-020-005, с която Н. Г. Г. е определена за ръководител на ревизията, връчена електронно на дружеството на 03.07.2024 г. ведно с ревизионния акт.

На 02.07.2024 г. е издаден процесният ревизионен акт № Р-22221724000407-091-001 от Б. И. Б. – орган, възложил ревизията, и Н. Г. Г. – ръководител на ревизията, с който на „САЙМЪН ОЙЛ 2020“ ЕООД са определени задължения по ЗДДС за довносяне общо в размер 81 568,67 лева /41 706,12 евро/ и прилежащи лихви за забава в размер 7 529,61 лева /3 849,83 евро. РА е обжалван по административен ред и с решение № 1288 от 20.09.2024 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ – С. е отменен за данъчен период м. 08.2023 г. и потвърден в останалата част за данъчни периоди м. 10.2023 г. и м. 11.2023 г., ведно със съответните лихви.

Относно доставките, предмет на съдебния спор, от фактическа страна се установява следното: По фактура № 33658 от 25.10.2023 г., издадена от „Стандарт лизинг“ ООД /данъчен период м. 10.2023 г./:

Фактурата е с данъчна основа 145 833,33 лева /74 563,39 евро/ и ДДС 29 166,67 лева /14 912,68 евро/, с предмет „главница О./19.10.2023 г.“. Доставката се основава на Договор за сублизинг №

О. от 19.10.2023 г., сключен между „Стандарт лизинг“ ООД /лизингодател/ и „САЙМЪН ОЙЛ 2020“ ЕООД /лизингополучател/, с предмет лек автомобил марка В. Х5 xDrive40d М L., шаси W., рег. [рег.номер на МПС] . От извършената насрещна проверка на доставчика и третото лице „Порше лизинг БГ“ ЕООД се установява, че процесният автомобил първоначално е закупен от жалбоподателя „САЙМЪН ОЙЛ 2020“ ЕООД и продаден на „Порше лизинг БГ“ ЕООД с Договор за покупко-продажба от 23.10.2023 г. и фактура № 4/23.10.2023 г. на стойност 175 000,00 лева с включен ДДС /89 476,08 евро/. На същата дата 23.10.2023 г. „Порше лизинг БГ“ ЕООД сключва договор за финансов лизинг № 37111 с лизингополучател „Стандарт лизинг“ ООД, а последното преотдава автомобила на сублизинг обратно на „САЙМЪН ОЙЛ 2020“ ЕООД. В Свидетелство за регистрация на МПС №[ЕИК] от 23.10.2023 г. като собственик е вписан „Порше лизинг БГ“ ЕООД, а като ползвател – „Стандарт лизинг“ ООД. Автомобилът е с 4+1 места за сядане. В счетоводството на жалбоподателя автомобилът е заведен по счетоводна сметка 304 „Стоки“.

По фактура № 63622 от 02.06.2023 г., издадена от „Лизингова компания“ АД /отразена в дневника за покупки за данъчен период м. 11.2023 г./:

Фактурата е с данъчна основа 117 010,00 лева /59 826,26 евро/ и ДДС 23 402,00 лева /11 965,25 евро/, с предмет „първоначална вноска по договор за лизинг от 01.06.2023 г. за М. EQS 400 4М, шаси W., такса вписване в ЦРОЗ и регистрация“. От събраните доказателства и насрещната проверка на „Лизингова компания“ АД се установява, че на 01.06.2023 г. „САЙМЪН ОЙЛ 2020“ ЕООД продава процесния автомобил М. EQS 400 4М на „Лизингова компания“ АД с Договор за покупко-продажба и фактура № 2/01.06.2023 г. с данъчна основа 116 666,67 лева /59 650,72 евро/ и ДДС 23 333,33 лева /11 930,14 евро/, след което на същата дата 01.06.2023 г. страните сключват Договор за обратен финансов лизинг с поръчителство от „Инфракънстракшън“ ЕАД, по силата на който автомобилът се предава обратно за ползване на жалбоподателя, а насрещните вземания за покупната цена и първоначалната вноска са прихванати със Споразумение за прихващане от 01.06.2023 г. В Свидетелство за регистрация на МПС №[ЕИК] от 01.06.2023 г. за лек автомобил М. EQS 400 4М с рег. [рег.номер на МПС] като собственик е вписана „Лизингова компания“ АД, а като ползвател – „САЙМЪН ОЙЛ 2020“ ЕООД. Автомобилът е с 4+1 места за сядане и е заведен счетоводно по сметка 304 „Стоки“.

От писмените доказателства по преписката /справки от регистрите на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ – Т.-система, и справки от Гаранционния фонд/ се установява, че и за двата луксозни леки автомобила са сключени и поддържани активни застраховки „Гражданска отговорност“, и че същите са били в непрекъснато, системно и интензивно движение по републиканската пътна мрежа в страната /включително по направления към черноморските и планинските курорти – Л., Ц., П., Б., Р., С., Б., както и до гранични пунктове/ от датата на предоставянето им през 2023 г. до приключване на проверката през 2024 г. Дружеството „САЙМЪН ОЙЛ 2020“ ЕООД няма назначен персонал по трудови правоотношения, не разполага с офис, търговски обект или обособен паркинг/гараж, не е отчело експлоатационни разходи за гориво и поддръжка, и през целия ревизиран период, както и за следващите данъчни периоди до м. 08.2024 г., е подавало нулеви справки-декларации по ЗДДС, без да е реализирало нито една продажба или възмездно отдаване под наем на превозно средство.

Събраните в хода на първоначалното съдебно производство гласни доказателства /разпит на свидетелите Т. Г., Д. М. и А. К./ и представените договори за посредничество при продажба на МПС от 10.10.2023 г. и от 10.04.2024 г. с „ММ Ауто“ ЕООД установяват, че договорите за посредничество са сключени от физическото лице А. Х. в лично качество за автомобили, посочени като „собственост на ВЪЗЛОЖИТЕЛЯ“. От показанията на св. Г. се установява, че през лятото на 2023 г. управителят А. Х. е пребивавал „на гости“ в [населено място] в продължение на

10 – 15 дни с автомобила М.-В., като превозното средство е управлявано лично от него.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав на Административен съд София-град, Първо отделение, 4 състав, като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства по отделно и в тяхната съвкупност и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 160, ал. 2 ДОПК, намира от правна страна следното:

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Относно компетентността на издателите на РА и валидността на изземването по чл. 7, ал. 3 от ДОПК:

В изпълнение на задължителните указания на касационната инстанция, дадени с решение № 4736 от 29.04.2026 г. по адм. дело № 1402/2026 г. на ВАС, настоящият състав подложи на цялостна проверка валидността на извършените процесуални действия по изземване на ревизионната преписка и компетентността на органите по приходите, издали оспорения РА.

Съгласно чл. 119, ал. 2 ДОПК ревизионният акт се издава съвместно от органа, възложил ревизията, и ръководителя на ревизията. Компетентността на органа, възложил ревизията, произтича от чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК въз основа на нарочна заповед на териториалния директор, а на ръководителя на ревизията – от заповедта за възлагане на ревизия по чл. 113, ал. 1, т. 2 ДОПК. Съгласно задължителното за съдилищата Тълкувателно решение № 3 от 26.06.2025 г. по тълк. дело № 2/2024 г. на ОСС от I и II колегия на ВАС, не е нищожен ревизионен акт, издаден в резултат на ревизия, възложена от орган по приходите – служител на една териториална дирекция на НАП, определен със заповед по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК на директора на друга териториална дирекция въз основа на заповеди по чл. 12, ал. 6 ДОПК и чл. 10, ал. 9 ЗНАП, по отношение на лице, за което компетентна е втората дирекция. В настоящия казус началникът на сектор Б. И. Б. /ТД на НАП – В. Т./ е надлежно оправомощен да възлага ревизии на субекти от ТД на НАП – С. със заповед № РД-01-1019/06.11.2023 г. на директора на ТД на НАП – С., издадена въз основа на заповед № 3-ЦУ-2303/06.11.2023 г. и заповед № 3-ЦУ-144/19.01.2024 г. на заместник изпълнителния директор на НАП /по Заповед № ЗЦУ-ОПР-24/15.06.2023 г. на изпълнителния директор на НАП/, включваща в приложението си ревизираното дружество.

По отношение на замяната на ръководителя на ревизията съдът намира, че са изпълнени стриктно изискванията на чл. 7, ал. 3 ДОПК. Нормата на чл. 7, ал. 3 ДОПК /в приложимата редакция, в сила от 01.01.2021 г., изм. ДВ, бр. 105/2020 г./ въвежда правилото за неизменност на компетентния орган по конкретна преписка, като допуска изземване на разглеждането и решаването ѝ от горестоящ орган при лимитативно определени хипотези: отвод или самоотвод, трайна невъзможност за изпълнение на служебните задължения, както и невъзможност, произтичаща от промяна в длъжността на органа по приходите, водеща до отпадане на компетентността. Видно от приетата по делото заповед № 1405 от 30.05.2024 г. на изпълнителния директор на НАП, считано от 10.06.2024 г. държавният служител Н. К. е преназначен от длъжност „главен инспектор по приходите“ на ръководна длъжност „директор на дирекция Контрол“ в ТД на НАП – В. Т.. Назначаването на орган по приходите на ръководна длъжност с организационно-управленски и контролни функции съставлява съществена промяна в служебното му правоотношение, водеща до обективна невъзможност да осъществява преки ревизионни действия и до отпадане на персоналната му компетентност да бъде ръководител на ревизионен екип /в този смисъл решение № 1500 от 18.02.2025 г. по адм. д. № 9432/2024 г. на ВАС, I отд., и решение № 5630 от 26.05.2026 г. по адм. д. № 3755/2026 г. на ВАС, I отд./ Б. Б., в качеството си на началник сектор и орган,

възложил ревизията, е разполагал с изрично делегирани правомощия по чл. 7, ал. 3 ЗНАП вр. чл. 7, ал. 3 ДОПК по силата на т. II от заповед № РД-01-1019/06.11.2023 г. на директора на ТД на НАП – С.. Новоопределеният ръководител на ревизията Н. Г. Г. е включена в списъка на органите, изпълняващи функции на ръководители на ревизии със заповед № 631 от 06.06.2024 г. на директора на ТД на НАП – В. Т. /в сила от 10.06.2024 г./, и е надлежно определена за ръководител на ревизията с решение за изземване № Р-22221724000407-098-002 от 19.06.2024 г. и ЗИЗВР № Р-22221724000407-020-005 от 19.06.2024 г. Следователно изземването на преписката е законосъобразно извършено при наличие на материалноправните предпоставки по чл. 7, ал. 3 ДОПК, а издаденият РА е подписан от надлежно оправомощени и компетентни органи.

**Относно формата на оспорения акт и спазването на процесуалните правила:**

Ревизионният акт е издаден в писмена електронна форма, подписан е с валидни квалифицирани електронни подписи на издателите му съгласно представените удостоверителни справки и съдържа всички задължителни реквизити по чл. 120, ал. 1 ДОПК. В хода на ревизията не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са ограничили правото на защита на ревизираното лице или да са опорочили крайните фактически и правни изводи.

**Относно материалната законосъобразност на ревизионния акт:**

По същество спорът касае въпроса дали за жалбоподателя е възникнало и законосъобразно упражнено правото на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени във връзка с договори за финансов лизинг и сублизинг на два леки автомобила – В. Х5 xDrive40d и М.-В. EQC 400 4М.

По силата на чл. 6, ал. 2, т. 3 ЗДДС фактическото предоставяне на стока по договор за лизинг, в който изрично е предвидено прехвърляне на правото на собственост, или е предвидена опция за прехвърляне и сборът от дължимите вноски съответства на пазарната цена на стоката, се приравнява на доставка на стока. Данъчното събитие за цялата стойност на стоката възниква на датата на фактическото ѝ предоставяне съгласно чл. 25, ал. 3, т. 1 ЗДДС.

Общият принцип за признаване на данъчен кредит по чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС изисква получените стоки и услуги да се използват за целите на извършваните от регистрираното лице облагаеми доставки в рамките на независимата му икономическа дейност. Този общ принцип обаче търпи изрични законодателни ограничения, въведени с нормата на чл. 70 ЗДДС в съответствие с чл. 176, параграф 2 от Директива 2006/112/ЕО. Съгласно чл. 70, ал. 1, т. 4 и т. 5 ЗДДС, правото на приспадане на данъчен кредит не е налице, независимо че са изпълнени условията на чл. 69 или чл. 74, когато е придобит или внесен мотоциклет или лек автомобил, както и когато стоките или услугите са предназначени за поддръжката, ремонта, подобрението и експлоатацията на леки автомобили. Дефиницията за „лек автомобил“ по § 1, т. 18 от ДР на ЗДДС обхваща автомобил, в който броят на местата за сядане без мястото на водача не превишава 5 /пет/. Безспорно е по делото, че и двата процесни автомобила отговарят на тази дефиниция /с 4+1 места/.

Законодателят е предвидил изчерпателно изброени изключения от ограничението по чл. 70, ал. 1, т. 4 и т. 5 ЗДДС, регламентирани в чл. 70, ал. 2, т. 1 – т. 5 ЗДДС. Тежестта за доказване на предпоставките за дерогация на общата забрана лежи изцяло върху ревизираното лице, претендиращо данъчния кредит.

В разглеждания случай жалбоподателят се позовава на хипотезите на чл. 70, ал. 2, т. 1 и т. 2 ЗДДС, твърдейки, че автомобилите са предназначени единствено за препродажба /като стокови наличности/ или за отдаване под наем. Съвкупната преценка на доказателствата по делото обаче налага категоричен извод, че тези изключения не са налице, поради следното:

На първо място, по отношение на изключението по чл. 70, ал. 2, т. 2 ЗДДС **/предназначение единствено** за препродажба/: Счетоводното завеждане на автомобилите по сметка 304 „Стоки“ само по себе си не е достатъчно да обоснове предназначението им като търговска наличност,

когато действителната икономическа същност на операциите и последващото фактическо поведение на търговеца го опровергават /чл. 26, ал. 1, т. 8 Закона за счетоводството/. Двата автомобила са придобити чрез сложни тристранни операции на продажба с обратен финансов лизинг и сублизинг, при които дружеството прехвърля собствеността на лизингодателя срещу парично финансиране, но запазва прякото владение и държане върху вещите срещу задължение за лизингови вноски. Икономическата цел на обратния лизинг е осигуряване на финансиране и запазване на ползването на актива от лизингополучателя, а не търговия с автомобили. Автомобилите са регистрирани, за тях са сключени застраховки „Гражданска отговорност“ и са въведени в активна експлоатация. Данните от автоматизираната система на А./И. за Т.-трафика установяват системно и непрекъснато движение на двете превозни средства по цялата пътна мрежа в страната. Превозно средство, което е в постоянна експлоатация и движение за лични или административни нужди, губи качеството си на стока, предназначена „единствено за препродажба“ /в този смисъл решение № 10400 от 16.11.2022 г. по адм. д. № 1163/2022 г. на ВАС, VIII отд./. Намерението за продажба не се доказва и от представените частни обяви в интернет, които са публикувани от физически лица, нито от договорите за посредничество с „ММ Ауто“ ЕООД, сключени лично от А. Х. за автомобили, декларирани като негова лична собственост.

На следващо място, по отношение на изключението по чл. 70, ал. 2, т. 1 ЗДДС **/използване \*единствено\*** за отдаване под наем/: Разпоредбата изисква превозното средство да се експлоатира изключително и само за предоставяне на наемни услуги. В случая дружеството няма сключен нито един договор за наем, няма издадена нито една фактура за наемна услуга, не е отчетло нито един лев приход от наем и не разполага с кадрова или материална база за извършване на дейност „рент-а-кар“. Напротив, от показанията на св. Г. се установява личното ползване на автомобила М.-В. от управителя по време на негова лятна ваканция. Фактическото използване на лек автомобил за лични нужди или общи нужди на управлението изключва приложението на чл. 70, ал. 2, т. 1 ЗДДС /в този смисъл решение № 11066 от 06.11.2025 г. по адм. д. № 6754/2025 г. на ВАС, I отд./.

Изключението по чл. 70, ал. 2, т. 5 ЗДДС също е неприложимо, тъй като дейностите по търговия или отдаване под наем на МПС не формират над 50 на сто от общия оборот на дружеството през предходните 12 месеца, доколкото жалбоподателят изобщо не е реализирал такъв оборот.

При тази фактическа и правна обстановка настоящият съдебен състав намира, че органите по приходите и решаващият орган правилно са приели, че за процесните доставки на леки автомобили и лизингови вноски по тях действа забраната по чл. 70, ал. 1, т. 4 и т. 5 ЗДДС във връзка с чл. 70, ал. 1, т. 2 ЗДДС, поради което законосъобразно е отказано правото на данъчен кредит в размер 29 166,67 лева /14 912,68 евро/ за м. 10.2023 г. и 23 402,00 лева /11 965,25 евро/ за м. 11.2023 г. Законосъобразно на основание чл. 175 ДОПК във връзка с чл. 1 ЗЛВДТДПДВ са начислени и акцесорните законни лихви за просрочие. Изложеното налага извод, че РА е валиден, издаден при спазване на установената от закона процедура и при правилно приложение на материалния закон, поради което е изцяло законосъобразен и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК подадената жалба, следва да се отхвърли изцяло като неоснователна.

С оглед изхода на спора право на разноски има ответната страна на основание чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК. Съгласно чл. 226, ал. 3 АПК, при новото разглеждане на делото съдът се произнася и по разноските за производството пред Върховния административен съд. Ответникът, чрез процесуалния си представител, е направил своевременно искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение за първоинстанционното производство /включително при първоначалното и повторното разглеждане/ и за касационното производство пред ВАС по адм. дело № 1402/2026 г. Съобразявайки действителната фактическа и правна сложност на спора,

обема на извършената правна защита и изискването за пропорционалност съгласно практиката на Съда на Европейския съюз /решение от 25.01.2024 г. по дело С-438/22/, съдът намира, че на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, определено по реда на чл. 161, ал. 1, изр. трето от ДОПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24, изр. второ, от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер по 200,00 евро за всяка от трите инстанционни фази /първоначално разглеждане пред АССГ по адм. д. № 12476/2024 г., касационно производство пред ВАС по адм. д. № 1402/2026 г. и ново разглеждане пред АССГ по адм. д. № 5993/2026 г./, или общо в размер 600,00 евро, платими от жалбоподателя в полза на Националната агенция за приходите.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК и чл. 226 АПК, Административен съд - София - град, I отделение, 4 състав,

### **РЕШИ:**

**ОТХВЪРЛЯ** жалбата на „САЙМЪН ОЙЛ 2020“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя А. К. Х., срещу ревизионен акт № Р-22221724000407-091-001 от 02.07.2024 г., издаден от началник на сектор при ТД на НАП – В. Т. /орган, възложил ревизията/, и главен инспектор по приходите при ТД на НАП – В. Т. /ръководител на ревизията/, в частта, потвърдена с решение № 1288 от 20.09.2024 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. при ЦУ на НАП, с която е отказано право на приспадане на данъчен кредит по ЗДДС за данъчен период м. 10.2023 г. по фактура № 33658/25.10.2023 г., издадена от „Стандарт лизинг“ ООД, в размер 29 166,67 лева /14 912,68 евро/, ведно с прилежащи лихви за забава в размер 2 555,24 лева /1 306,47 евро/, и за данъчен период м. 11.2023 г. по фактура № 63622/02.06.2023 г., издадена от „Лизингова компания“ АД, в размер 23 402,00 лева 11 965,25 евро, ведно с прилежащи лихви за забава в размер на 1 789,11 лева /914,76 евро/.

**ОСЪЖДА** „САЙМЪН ОЙЛ 2020“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], да заплати на Националната агенция за приходите сумата в размер на **600.00 /шестстотин/ евро**, разноси по делото за юрисконсултско възнаграждение за всички съдебни инстанции.

Решението подлежи на касационно обжалване пред тричленен състав на Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните чрез връчване на преписи.

СЪДИЯ: